

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 18. junija 2020*

„Predhodno odločanje – Varstvo potrošnikov – Trženje finančnih storitev na daljavo – Direktiva 2002/65/ES – Člen 1 – Področje uporabe – Pogodbe o finančnih storitvah, ki obsegajo začetni sporazum, temu pa sledijo zaporedni posli – Uporaba Direktive 2002/65/ES samo za začetni sporazum – Člen 2(a) – Pojem ‚pogodba o finančnih storitvah‘ – Aneks k posojilni pogodbi, s katerim se spreminja prvotno določena obrestna mera“

V zadevi C-639/18,

katero predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Landgericht Kiel (deželno sodišče v Kielu, Nemčija) z odločbo z dne 7. septembra 2018, ki je prispela na Sodišče 12. oktobra 2018, v postopku

KH

proti

Sparkasse Südholstein,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi J.-C. Bonichot, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, podpredsednica Sodišča, M. Safjan (poročevalec), L. Bay Larsen, sodnika, in C. Toader, sodnica,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: D. Dittert, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 4. septembra 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za KH C. Rugen, Rechtsanwalt,
- za Sparkasse Südholstein F. van Alen, Rechtsanwalt,
- za nemško vlado J. Möller, M. Hellmann, E. Lankenau in T. Henze, agenti,
- za Evropsko komisijo B.-R. Killmann in C. Valero, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 12. marca 2020

* Jezik postopka: nemščina.

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 2(a) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/65/ES z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 4, str. 321).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med KH in družbo Sparkasse Südholstein glede pravice KH do odstopa od pogodbe, ki se nanaša na anekse h kreditnim pogodbam, s katerimi se spreminja prvotno določena obrestna mera.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 1, 3, 13 in od 16 do 18 Direktive 2002/65 je navedeno:
  - „(1) Pomembno je, da se v okviru uresničevanja ciljev enotnega trga sprejmejo ukrepi, ki bodo ta trg postopoma združili, pri čemer morajo ti ukrepi v skladu s členoma 95 in 153 [ES] prispevati k doseganju visoke ravni varstva potrošnikov.

[...]
  - (3) [...] Za zaščito svobodne izbire, ki je temeljna potrošnikova pravica, je potrebna visoka raven varstva potrošnikov, da se poveča potrošnikovo zaupanje v prodajo na daljavo.

[...]
  - (13) Ta direktiva mora jamčiti visoko raven varstva potrošnikov, da bi zagotovila prost pretok finančnih storitev. Države članice na področjih, ki jih usklajuje [harmonizira] ta direktiva, ne bi smele sprejemati drugih določb kakor teh, ki jih določa ta direktiva, razen če ta direktiva to izrecno predvideva.

[...]
  - (16) Posamezna pogodba, ki vključuje zaporedne posle ali ločene posle iste vrste, opravljene v nekem času, se v različnih državah članicah lahko različno pravno obravnava, pomembno pa je, da se ta direktiva enako uporablja v vseh državah članicah. V ta namen bi se morala ta direktiva uporabljati za prvega v nizu zaporednih poslov ali ločenih poslov iste vrste, ki se opravijo v nekem času in lahko veljajo za celoto, ne glede na to, ali je navedeni posel ali niz poslov predmet ene pogodbe ali več zaporednih pogodb.
  - (17) Za ‚začetni sporazum o storitvi‘ lahko velja na primer odprtje bančnega računa, pridobitev kreditne kartice ali sklenitev pogodbe o upravljanju portfelja, za ‚posle‘ pa lahko veljajo na primer polog sredstev na bančni račun ali njihov dvig z bančnega računa, plačevanje s kreditno kartico ali transakcije v okviru pogodbe o upravljanju portfelja. Razširitev začetnega sporazuma o storitvi z novimi elementi, kakor je možnost uporabe elektronskega plačilnega instrumenta skupaj z obstoječim bančnim računom, ni ‚posel‘, temveč dodatna pogodba, za katero se uporablja ta direktiva. Vpis novih deležev istega skupnega naložbenega sklada velja za enega od ‚zaporednih poslov iste vrste‘.

(18) Cilj te direktive je, da na področju programa storitev, ki ga pripravi ponudnik finančnih storitev, izključi iz področja uporabe storitve, ki se opravljajo izključno občasno in zunaj prodajne strukture, namenjene za sklepanje pogodb na daljavo.“

4 Člen 1 te direktive, naslovljen „Predmet in področje uporabe“, določa:

„1. Predmet te direktive je približati zakone in druge predpise držav članic na področju trženja finančnih storitev potrošnikom na daljavo.

2. Pri pogodbah o finančnih storitvah, ki obsegajo začetni sporazum o storitvi, temu pa sledijo zaporedni posli ali niz ločenih poslov iste vrste, opravljenih v nekem času, se določbe te direktive uporabljajo samo za začetni sporazum.

Če začetnega sporazuma o storitvi ni, so pa zaporedni posli ali ločeni posli iste vrste, opravljeni v nekem času med istimi pogodbenimi strankami, se člena 3 in 4 uporabljata samo pri prvem poslu. Kadar pa se posel iste vrste ne opravlja več kakor eno leto, naslednji posel velja za prvega v novem nizu poslov, za katerega se ustrezno uporabljata člena 3 in 4.“

5 Člen 2 navedene direktive, naslovljen „Opredelitev pojmov“, določa:

„V tej direktivi pomeni:

(a) ‚pogodba, sklenjena na daljavo‘ vsako pogodbo o finančnih storitvah, sklenjeno med ponudnikom in potrošnikom na podlagi organiziranega programa za ponujanje blaga ali storitev na daljavo, ki ga vodi ponudnik in ki za sklenitev navedene pogodbe uporablja izključno eno ali več sredstev za sporazumevanje na daljavo, vse do takrat in vključno s trenutkom, ko je pogodba sklenjena;

(b) ‚finančna storitev‘ vsako bančno, kreditno, zavarovalno, pokojninsko, naložbeno ali plačilno storitev;

(c) ‚ponudnik‘ vsako fizično ali pravno osebo javnega ali zasebnega prava, ki v okviru svoje trgovinske ali poklicne dejavnosti opravlja storitve na podlagi pogodb, sklenjenih na daljavo;

(d) ‚potrošnik‘ vsako fizično osebo, ki pri pogodbah na daljavo iz te direktive nastopa za namene zunaj njene trgovinske, poslovne ali poklicne dejavnosti;

[...]“

6 Člen 3 iste direktive, naslovljen „Obveščanje potrošnika pred sklenitvijo pogodbe na daljavo“, določa:

„(1) Potrošniku se pravočasno, preden ga zavezuje pogodba ali ponudba, sklenjena na daljavo, zagotovijo naslednje informacije:

[...]

3. o pogodbi, sklenjeni na daljavo

(a) obstoj ali neobstoj pravice do odstopa od pogodbe v skladu s členom 6, in kadar pravica do odstopa od pogodbe obstaja, trajanje in pogoji uresničevanja te pravice, vključno z informacijami o znesku, ki ga mora potrošnik plačati na podlagi člena 7(1), pa tudi posledice neuresničevanja navedene pravice;

[...]

(2) Informacije iz odstavka 1, katerih poslovni namen mora biti jasno izražen, morajo biti predložene jasno in nedvoumno na katerikoli način, ki je primeren glede na uporabljeno sredstvo za sporazumevanje na daljavo, pri čemer se upoštevata zlasti načelo dobre vere v poslovne transakcije in načelo varstva oseb, ki po zakonodaji držav članic niso poslovno sposobne, kakor na primer mladoletne osebe.

[...]“

7 Člen 6 Direktive 2002/65, naslovljen „Pravica do odstopa od pogodbe“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da lahko potrošnik v 14 koledarskih dneh odstopi od pogodbe, ne da bi moral plačati kazen ali navesti razlog. [...]

Rok za odstop od pogodbe začne teči:

- z dnem sklenitve pogodbe na daljavo, razen pri navedenem življenjskem zavarovanju, pri katerem bo rok začel teči s potrošnikovim obvestilom, da je bila pogodba na daljavo sklenjena, ali
- z dnem, ko potrošnik prejme pogodbene pogoje in informacije v skladu s členom 5(1) ali (2), če je ta datum poznejši od datuma iz prve alinee.

[...]

3. Države članice lahko določijo, da se pravica do odstopa od pogodbe ne uporablja za:

- (a) kredite, ki so prvenstveno namenjeni za pridobitev in ohranjanje lastninskih pravic na zemlji ali na obstoječih ali načrtovanih zgradbah ali pa za obnovo ali izboljšavo zgradb; ali
- (b) kredite, ki so zavarovani bodisi s hipoteko na nepremičnino ali s pravico na nepremičnini [...]

[...]“

Nemško pravo

8 Člen 312b(1) Bürgerliches Gesetzbuch (civilni zakonik) v različici, ki je veljala v času dejstev v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: BGB), določa:

„Pogodbe pri prodaji na daljavo so pogodbe o dobavi blaga ali opravljanju storitev, vključno s finančnimi storitvami, ki so sklenjene med prodajalcem ali ponudnikom in potrošnikom z izključno uporabo sredstev za sporazumevanje na daljavo, razen pogodb, ki niso sklenjene na podlagi organiziranega programa za ponujanje blaga ali storitev na daljavo. Finančna storitev v smislu prvega stavka pomeni storitev bančne, kreditne, zavarovalne, pokojninske, naložbene ali plačilne narave.“

9 Člen 312d BGB potrošniku, ki je sklenil pogodbo na daljavo, priznava pravico do odstopa od pogodbe in v bistvu določa, da rok za odstop od pogodbe ne začne teči pred izpolnitvijo obveznosti obveščanja v tem smislu, pri opravljanju storitev pa ne pred sklenitvijo pogodbe.

10 Člen 495(1) BGB določa:

„Posojilodajalec ima v primeru pogodbe o potrošniškem posojilu pravico do odstopa od pogodbe [...]“.

- 11 Vsebina členov 312b in 312d BGB je bila spremenjena z Gesetz zur Umsetzung der Verbraucherrechterichtlinie und zur Änderung des Gesetzes zur Regelung der Wohnungsvermittlung (zakon o prenosu direktive o potrošnikih in spremembi zakona o nepremičninskih agencijah) z dne 20. septembra 2013 (BGBl. 2013 I, str. 3642). Člen 229(32) Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (uvodni zakon k civilnemu zakoniku) pa določa, da tako uvedene spremembe BGB niso upoštevne za pogodbe, sklenjene pred 13. junijem 2014. Poleg tega je iz navedenega člena 229(32) razvidno, da pravica potrošnika do odstopa od pogodbe ne preneha pri pogodbah o finančnih storitvah, če potrošnik glede pogodbe pri prodaji na daljavo, sklenjene pred 13. junijem 2014, ni bil obveščen o svoji pravici do odstopa od pogodbe ali ni bil obveščen v skladu z zakonskimi zahtevami, ki so veljale na dan sklenitve pogodbe.
- 12 Člen 495 BGB v različici, ki je veljala od 1. avgusta 2002 do 12. junija 2014, v odstavku 1 določa:
„Posojiljemalec ima v primeru pogodbe o potrošniškem posojilu pravico do odstopa od pogodbe na podlagi člena 355.“
- 13 Člen 355 BGB je v različici, ki je veljala v času dejstev v postopku v glavni stvari, v odstavku 3 določal:
„Pravica do odstopa od pogodbe preneha najpozneje šest mesecev po sklenitvi pogodbe. Pri dobavi blaga rok ne začne teči, dokler prejemnik blaga ne prejme. Z odstopanjem od prvega stavka pravica do odstopa od pogodbe ne preneha, če potrošnik ni bil pravilno poučen o pravici do odstopa od pogodbe, pri pogodbah o finančnih storitvah, sklenjenih na daljavo, pa tudi ne, če ponudnik ni pravilno izpolnil obveznosti obveščanja v skladu s členom 312c(2), točka 1.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 14 Bančna ustanova, katere pravna naslednica je družba Sparkasse Südholstein, je 1. julija 1994, 17. julija 1994 in 4. novembra 1999 s KH sklenila tri kreditne pogodbe. Prva pogodba v višini 114.000 nemških mark (DEM) (približno 57.000 EUR) z obrestno mero 6,95 % se je nanašala na financiranje nepremičnine in je bila zavarovana s stvarnopравnim zavarovanjem na nepremičnini. Druga pogodba v višini 112.000 DEM (približno 56.000 EUR) z obrestno mero 5,7 % se je prav tako nanašala na financiranje nepremičnine in je bila zavarovana s stvarnopравnim zavarovanjem na nepremičnini. Tretja pogodba v višini 30.000 DEM (približno 15.000 EUR) z obrestno mero 6,6 % se je nanašala na financiranje potrošniškega blaga.
- 15 V skladu s pogodbenimi določili teh pogodb je lahko vsaka stranka po nekem roku zahtevala prilagoditev prvotno dogovorjene obrestne mere, če pa do tega ni prišlo, je lahko kreditodajalec določil spremenljivo obrestno mero, primerljivo s tisto, ki se uporablja za tovrstna posojila.
- 16 V skladu s temi določili sta stranki v letih od 2008 do 2010 izključno z uporabo sredstev komuniciranja na daljavo sklenili anekse k trem pogodbam, ki so se nanašali na določitev novih letnih obrestnih mer. Ob sklenitvi teh aneksov družba Sparkasse Südholstein KH ni obvestila, da ima pravico do odstopa od pogodbe.
- 17 Oseba KH je z izjavo z dne 2. septembra 2015, ki jo je družba Sparkasse Südholstein prejela 8. septembra 2015, to družbo obvestila, da namerava odstopiti od aneksov. Potem ko je poudarila, da ti aneksi pomenijo pogodbo, sklenjeno na daljavo, je navedla, da ima glede na to, da ni bila obveščena o pravici do odstopa od pogodbe, še vedno možnost odstopa na podlagi člena 495(1) BGB ali, podredno, člena 312d(1) BGB.

- 18 Oseba KH je pri Landgericht Kiel (deželno sodišče v Kielu, Nemčija) vložila tožbo, s katero je predlagala, naj se ugotovi, da je odstop od aneksov k drugi in tretji pogodbi povzročil prenehanje vsakršnega dogovora med strankama o obrestnih merah, dogovorjenih s temi aneksi, in naj se družbi Sparkasse Südholstein naloži, da ji povrne obresti in glavnico, ki jih je plačala od sklenitve aneksov, ter plačane stroške vodenja računa in plača odškodnino.
- 19 Družba Sparkasse Südholstein je predlagala zavrnitev tožbe, pri čemer je izpodbijala obstoj pravice KH do odstopa od aneksov. Bančna ustanova namreč meni, da poleg tega, da prvotne pogodbe niso bile sklenjene z uporabo sredstev komuniciranja na daljavo, tudi aneksi, ki se niso nanašali na druge finančne storitve, ne morejo biti predmet ločenega odstopa od pogodbe. Podredno, če bi bili odstopi KH veljavni, bi bila edina posledica tega razveljavitev aneksov, ne pa prvotnih pogodb, ki bi v skladu s pogodbenimi določili še naprej zajemale obresti po spremenljivi obrestni meri.
- 20 Predložitveno sodišče pojasnjuje, da je rešitev spora o glavni stvari odvisna od tega, ali je treba za anekse šteti, prvič, da so bili sklenjeni na podlagi organiziranega programa za ponujanje storitev na daljavo, ki ga vodi ponudnik, v smislu člena 2(a) Direktive 2002/65, in drugič, da so zajeti s pojmom „pogodbe o finančnih storitvah“ iz te določbe. Natančneje, predložitveno sodišče poudarja, da bi bil odgovor na drugo vprašanje potreben, da bi se v sporu o glavni stvari lahko po potrebi uporabila člen 312b(1) ter člen 312d(1) in (2) BGB, ter dodaja, da bi bilo treba v skladu z voljo nemškega zakonodajalca pojem „pogodbe o opravljanju storitev, vključno s finančnimi storitvami“, iz člena 312b(1), prvi stavek, BGB razlagati v skladu z Direktivo 2002/65.
- 21 V teh okoliščinah je Landgericht Kiel (deželno sodišče v Kielu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Ali se v smislu člena 2(a) Direktive [2002/65] šteje, da je pogodba, s katero se spremeni izključno višina dogovorjenih obresti v obstoječi kreditni pogodbi (aneks o obrestovanju), „sklenjena na podlagi organiziranega programa za ponujanje blaga ali storitev na daljavo, ki ga vodi ponudnik“, če podružnična banka kreditne pogodbe za financiranje nepremičnin, zavarovane s stvarnopravnimi zavarovanji na nepremičninah, sklepa samo v svojih poslovnih prostorih, v okviru stalne poslovne prakse pa pogodbe o spremembah sklenjenih kreditnih pogodb delno sklepa tudi z izključno uporabo sredstev za sporazumevanje na daljavo?
2. Ali gre za „pogodbo o finančnih storitvah“ v smislu člena 2(a) Direktive 2002/65, če se obstoječa kreditna pogodba spremeni izključno glede dogovorjenega obrestovanja (aneks o obrestovanju), ne da bi se podaljšalo trajanje kreditne pogodbe ali spremenila višina zneska kredita?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Drugo vprašanje

- 22 Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem, ki ga je treba preučiti najprej, v bistvu izvedeti, ali je treba člen 2(a) Direktive 2002/65 razlagati tako, da aneks k posojilni pogodbi spada pod pojem „pogodba o finančnih storitvah“ v smislu te določbe, kadar se z aneksom zgolj spreminja prvotno dogovorjena obrestna mera, ne da bi se podaljšalo trajanje navedenega posojila ali spremenil njegov znesek, in če je bila s prvotnimi pogodbenimi določili predvidena sklenitev takega aneksa oziroma, če do tega ne pride, uporaba spremenljive obrestne mere.
- 23 Najprej je treba navesti, kot je generalna pravobranilka navedla v točki 45 sklepnih predlogov, da se z Direktivo 2002/65 načeloma izvaja popolna harmonizacija vidikov, ki so z njo urejeni, in da je zato treba za njeno besedilo podati razlago, ki je skupna za vse države članice (glej v tem smislu sodbo z dne 11. septembra 2019, Romano, C-143/18, EU:C:2019:701, točki 34 in 55).

- 24 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča iz zahtev po enotni uporabi prava Unije in načela enakosti izhaja, da je treba določbo prava Unije, ki za določitev svojega pomena in obsega ne napotuje izrecno na pravo držav članic, običajno v vsej Evropski uniji razlagati avtonomno in enotno, pri tem pa se ne sme upoštevati le besedilo te določbe, ampak tudi njeno sobesedilo in cilj, ki se uresničuje z zadevno ureditvijo (sodba z dne 23. maja 2019, WB, C-658/17, EU:C:2019:444, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 25 Glede izraza „pogodba o finančnih storitvah“ iz člena 2(a) Direktive 2002/65 je treba navesti, da je tam navedeno sklicevanje na „finančne storitve“ razlikovalni element tega izraza, ker gre za opredelitev posebne vrste pogodb.
- 26 Člen 2(b) te direktive pojem „finančna storitev“ opredeljuje kot vsako bančno, kreditno, zavarovalno, pokojninsko, naložbeno ali plačilno storitev.
- 27 Natančneje, v zvezi s kreditno pogodbo je Sodišče že imelo priložnost pojasniti, da je njena značilna obveznost dodelitev posojenega zneska, medtem ko je obveznost kreditojemalca, da vrne navedeni znesek, zgolj posledica opravljene storitve kreditodajalca (sodba z dne 15. junija 2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, točka 41).
- 28 Dalje, glede sobesedila, v katero je umeščen člen 2(a) Direktive 2002/65, je treba ugotoviti – kot sta pravilno navedla predložitveno sodišče in generalna pravobranilka v točki 41 sklepnih predlogov – da se v primeru pogodb, ki se nanašajo na finančne storitve in ki obsegajo „začetni sporazum o storitvi“, ki mu sledijo drugi posli, določbe te direktive v skladu z njenim členom 1(2), prvi pododstavek, uporabljajo le za začetni sporazum o storitvi. V uvodni izjavi 17, drugi stavek, navedene direktive je v zvezi s tem pojasnjeno, da razširitev začetnega sporazuma o storitvi z novimi elementi ni „posel“, temveč dodatna pogodba, za katero se uporablja ista direktiva.
- 29 Vendar je treba glede na primere poslov, ki so navedeni v tej uvodni izjavi 17, šteti, da določitev nove obrestne mere z aneksom za izvršitev določbe o ponovnem pogajanju, ki je bila predvidena že s prvotno pogodbo in s katero se, če dogovor ni dosežen, nalaga dopolnilna določba, s katero se uvaja spremenljiva obrestna mera, ne pomeni niti posla v smislu člena 1(2), prvi pododstavek, Direktive 2002/65 niti razširitve začetnega sporazuma z novimi elementi.
- 30 Tako iz dobesedne in sistematične razlage člena 2(a) Direktive 2002/65 izhaja, da je treba „pogodbo o finančnih storitvah“ šteti za pogodbo, ki določa opravljanje takih storitev. Ta pogoj pa ni izpolnjen, če je – kot v postopku v glavni stvari – namen zadevnega aneksa le prilagoditi obrestno mero, dolgovano v zameno za že dogovorjeno storitev.
- 31 To razlago potrjuje analiza drugih določb Direktive 2002/65, iz katerih izhaja, da ta direktiva načeloma zajema sporazume, ki se nanašajo na značilno obveznost, ki jo mora izpolniti ponudnik storitve. Tako člen 3 navedene direktive določa, da mora biti potrošnik zlasti v celoti seznanjen z identiteto ponudnika ali glavnimi značilnostmi finančne storitve, vključno z obstojem ali neobstojem pravice do odstopa od pogodbe. V primeru aneksa, ki se nanaša zgolj na obrestno mero, pa bi bila nova informacija potrošniku o teh vidikih brezpredmetna.
- 32 Nazadnje, glede cilja Direktive 2002/65 je treba ugotoviti, da je v skladu z uvodnima izjavama 3 in 13 te direktive njen cilj zagotoviti visoko raven varstva potrošnikov, da se poveča njihovo zaupanje v prodajo na daljavo in da se zagotovi prosti pretok finančnih storitev.
- 33 Tak cilj pa ne zahteva nujno, da je treba v primerih, v katerih je v skladu s prvotnim določilom posojilne pogodbe z aneksom k tej pogodbi določena nova obrestna mera, ta aneks opredeliti kot novo pogodbo o finančnih storitvah.

- 34 Glede na navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2(a) Direktive 2002/65 razlagati tako, da aneks k posojilni pogodbi ne spada pod pojem „pogodba o finančnih storitvah“ v smislu te določbe, kadar se z aneksom zgolj spreminja prvotno dogovorjena obrestna mera, ne da bi se podaljšalo trajanje posojila ali spremenil njegov znesek, in če je bila s prvotnimi določili posojilne pogodbe predvidena sklenitev takega aneksa oziroma, če do tega ne pride, uporaba spremenljive obrestne mere.

Prvo vprašanje

- 35 Glede na odgovor na drugo vprašanje na prvo vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

- 36 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člen 2(a) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2002/65/ES z dne 23. septembra 2002 o trženju finančnih storitev potrošnikom na daljavo in o spremembi Direktive Sveta 90/619/EGS ter direktiv 97/7/ES in 98/27/ES je treba razlagati tako, da aneks k posojilni pogodbi ne spada pod pojem „pogodba o finančnih storitvah“ v smislu te določbe, kadar se z aneksom zgolj spreminja prvotno dogovorjena obrestna mera, ne da bi se podaljšalo trajanje posojila ali spremenil njegov znesek, in če je bila s prvotnimi določili posojilne pogodbe predvidena sklenitev takega aneksa oziroma, če do tega ne pride, uporaba spremenljive obrestne mere.

Podpis